

PIE BROKASTGALDA

Kārlis sēž pie galda un, ar karoti bakstīdams auzu pārslu putru, iesāņus vēro mammu. Viņa ir tik skaista: brūni mati, gaišzila kleita un balts priekšauts. Gluži kā no pasaku grāmatas!

– Vai putra negaršo? – Mamma ievēro Kārļa domīgo skatienu.

– Garšo! – Kārlis iztaisno muguru un pasmaida. Viņš ir apņēmies nepieļaut, ka mamma uzzina patiesību. Tā varētu viņu apbēdināt.

– Ak tad tomēr garšo? – Mamma pasmejas un maigi pabužina dēla matus.

– Garšo! – Kārlis iebrauc ar karoti vispirms šķīvī, pēc tam mutē. Darīts! Viņš lepojas ar sevi. Mammai ir svarīgi, lai dēls ēstu veselīgi. Pietiek jau ar mazo māsu, kura katru brīvdienu rītu čikst un pīkst, līdz mamma piekāpjas un piekrit uzcept viņai pankūkas. Šis rīts nav izņēmums.

– Pankūkas! – Ar skaļu saucienu virtuvē ieskrien Vallija. Vienā kājā māsai ir rozā zeķe, otrā – balta, mugurā aizvien zilā pidžama ar balto apkaklīti. Vallijai ir pieci gadi un spēcīga gaumes izjūta. Vismaz tā saka mamma, un Kārlis negrasās to apšaubīt.

Vallija pieskrien pie māmiņas un ar abām rokām stipri apķeras viņai ap kāju.

– Uzmanīgi, milulīt, man te ir karsta eļļa! – Mamma maigi atvirza māsu prom un aicina apsēsties.

– Paskaties! – Vallija izņem kaut ko no kabatas, noliek uz šķīvja un veikli apsedz ar plaukstām. Tad viņa mazliet pieliecas uz priekšu kā putniņš, kurš gatavojas ligzdā pērēt olas.

– Kas tur ir? – Kārlis ziņkārīgi vaicā.

– Neteikšu. Uzmini! – Vallija viltīgi smaida.

– Tā... Uzmanīgi: vēl karstas! – Mamma noliek bērniem priekšā šķīvi ar zeltainu pankūku kalnu. – Kārli, tu arī ēdīsi vai jau esi paēdis?

– Es labprāt... – Kārlis kautrīgi novelk, un mamma noliek uz galda tīru šķīvi. Tas ir Kārļa mīļākais, ar zila traktoriņa zīmējumu.

– Paēd kārtīgi! Laikam jau tā putra tādām lielām vīram kā tu ir par plānu.

– Nu, uzmini, kas tur ir! – Vallija neatlaižas, un viņas balsi ieskanas nepacietība.

– Kāda mantiņa? – Kārlis min.

– Nē!

– Kastanis?

– Nē!

– Klucītis?

Vallija noraidoši purina galvu.

– Drupača? Nauda?

– Nē, nē, nē! – Vallija skandina.

– Kā lai es zinu, kas tev tur ir? – Kārlis kļūst pikts, ka nevar atminēt sīkās spēli.

– Kaut kas saistīts ar pienu! – Vallija parāda brālim mēli un ar acs kaktiņu vēro, kā mamma, aparātam dūcot, gatavo sev rīta kafiju.

– Ar pienu? – Kārlis nesaprot. – Piena šokolādes konča?
– Nē! Tu zaudēji!
– Tas taču nebija nekāds konkurss! – Kārlis kļūst pikts.
– Tu zaudēji! – Vallija izskatās apmierināta un beidzot paver plaukstu.

Kārlis tūlīt paliecas uz priekšu un redz, ka pašā šķīvja viducī ir... zobs.

– Fuiiiii! Un tu tagad ēdīsi no tā šķīvja?! Fui! – Brāļa seja saviebjas, un viņš jūt, kā kaklā kaut kas sagriežas. Par laimi, tā ir tikai maza atraudziņa.

– Mamma, brālim skauž, ka pie manis nāks Zobu feja!

– Neskauž gan!

– Skauž!

– Skaidrs, ka neskauž, – darīt man nav ko, vai?

– Skauž, skauž, skauž! – Vallija paņem karoti un ritmiski sit to pa galdu.

– Neskauž gan, un vispār man teica, ka tādas fejas nemaz...

– Kuš, Kārli! – Mammas balss ir stingra. Arī skatiens vēsta, ka Kārlim labāk paklusēt, tāpēc viņš rimstas.

– Man neskauž! – Kārlis ātri nober. Tik ļoti gribas pateikt pēdējo vārdu šajā mulķīgajā strīdā! Viņš taču nojauš, ka tādu Zobu feju nemaz nav, bet sīkā māšele grib ticēt. Vēl nemaz ne tik sen ticēja arī viņš, bet nu tā ir pagātne.

Kārlim drīz būs astoņi gadi, un viņš jau labi zina, kā pasaule iekārtota.

– Tad jau šovakar pie tevis atnāks Zobu feja, miļā! – Mamma apsēžas pie galda un lūdz Vallijai parādīt tukšo zoba vietu mutē. Vallija ir lepna, ka divu priekšzobu vietā nu viņai ir tikai viens. Tā pasaule ir iekārtota: lai kaut ko iegūtu, kaut kas jāzaudē.

– Es nolikšu zobu zem spilvena, lai Zobu feja var atstāt man naudiņu! Un uzzīmēšu viņai zīmējumu! – Vallija sažņaudz vērtīgo zobu dūrē un pieliek pie sirds. Kārlis vēro, ar kādu mīlestību mamma skatās uz māšeli, un nožēlo, ka tomēr nesaņēmās un viņai par prieku neizēda visu putru.

– Jā, tev veicas! – Kārlis pikti novelk. Viņam ir zudusi apetīte. Pankūkas nemaz vairs negribas.

KRITIENS

Vallija nevar vien sagaidīt, kad būs jāiet gulēt. Tāda sajūta, ka tā ir garākā diena piecgadnieces dzīvē! Citkārt viņai doma par došanos pie miera nepavisam nepatīk, bet šodien ir citādi. Jau četros pēcpusdienā Vallija atkal uzvelk zilo pidžamu, pakāpjas pie izlietnes, satver zobu suku un paziņo, ka tagad ir gatava ar tīriem zobiem laisties sapņu pasaulē.

– Vēl par agru! – mamma smeļoties iebilst. – Neuztraucies, Zobu feja atnāks, tu neko nenokavēsi.

– Tiešām?

– Tiešām, – mamma apstiprina un ierosina isināt laiku, sakārtojot istabu.

Vallijai šī doma nepatīk, taču viņa negribīgi piekrīt. Tomēr, tiklīdz mamma izgājusi no istabas, viņa nevis kārto savas lietas, bet dodas pie brāļa un lēkā ap viņu,

nepagurdama runājot par gaidāmo nakti. Ja Kārlis neatbild, viņa to nepacietīgi rausta aiz džempera malas.

Taču Kārlim ir citi plāni: viņš grib būvēt kluču pilsētu, un Vallijas sajūsma par Zobu fejas apciemojumu viņam traucē. Viņa uzdod jautājumu pēc jautājuma, aizrautīgi cenšoties iesaistīt brāli savās pārdomās.

– Kā tu domā, kur man to zobu likt? – Vallija, iespiedusi zobu plaukstā, stāv blakus Kārļa kluču tornim un skaļi prāto. – Varbūt ielikt krājkasē?

– Vienalga, kur, – Kārlis bez aizrautības attrauc un paņem rokās spēļu mašīnu.

– Diez kā tā feja izskatās? – Vallija aizsapņojusies prāto.

– Nezinu.

– Man taču viņa jāuzzīmē!

– Jā, laba doma!

– Man pie tevis patīk labāk! – Vallija neatstājas.

Kārlis, pacietīgi klusējot, uzmanīgi brauc cauri kluču cietoksnim. Brumm, brumm, brumm... Viņš iedomājas, ka tas ir zilais traktoriņš no brokastu šķīvja. Zēnam tā šķiet skaistākā pilsēta, kādu viņam jebkad izdevies izveidot. Kādu nakti Kārlis pat sapņoja, ka viņam par to pasniedz balvu kā labākajam kluču būvniekam. Viņa pilsētiņā ir krāsainas mājas, augstas pilis ar smalki veidotiem torniem, īpašs tilts, rotāts ar zeltītu lauvu skulptūrām, un

Šausmās Kārlis ar plaukstām aizsedz seju. Viņš dzird, kā kluči sitas cits pret citu. Atvēris acis, viņš ierauga pavisam bēdīgu skatu...

Vallija ir iekritusi kluču pilsētas pašā vidū un... visu iznīcinājusi.

Vienā mirklī ir sabrucis viss, ko Kārlis ar lielu rūpību tik ilgi veidojis.

Nav vairs māju.

Sabrucis parks.

Māsas roka uzkrīt uz cietokšņa, un rotaļu pilsēta ir pagalam.

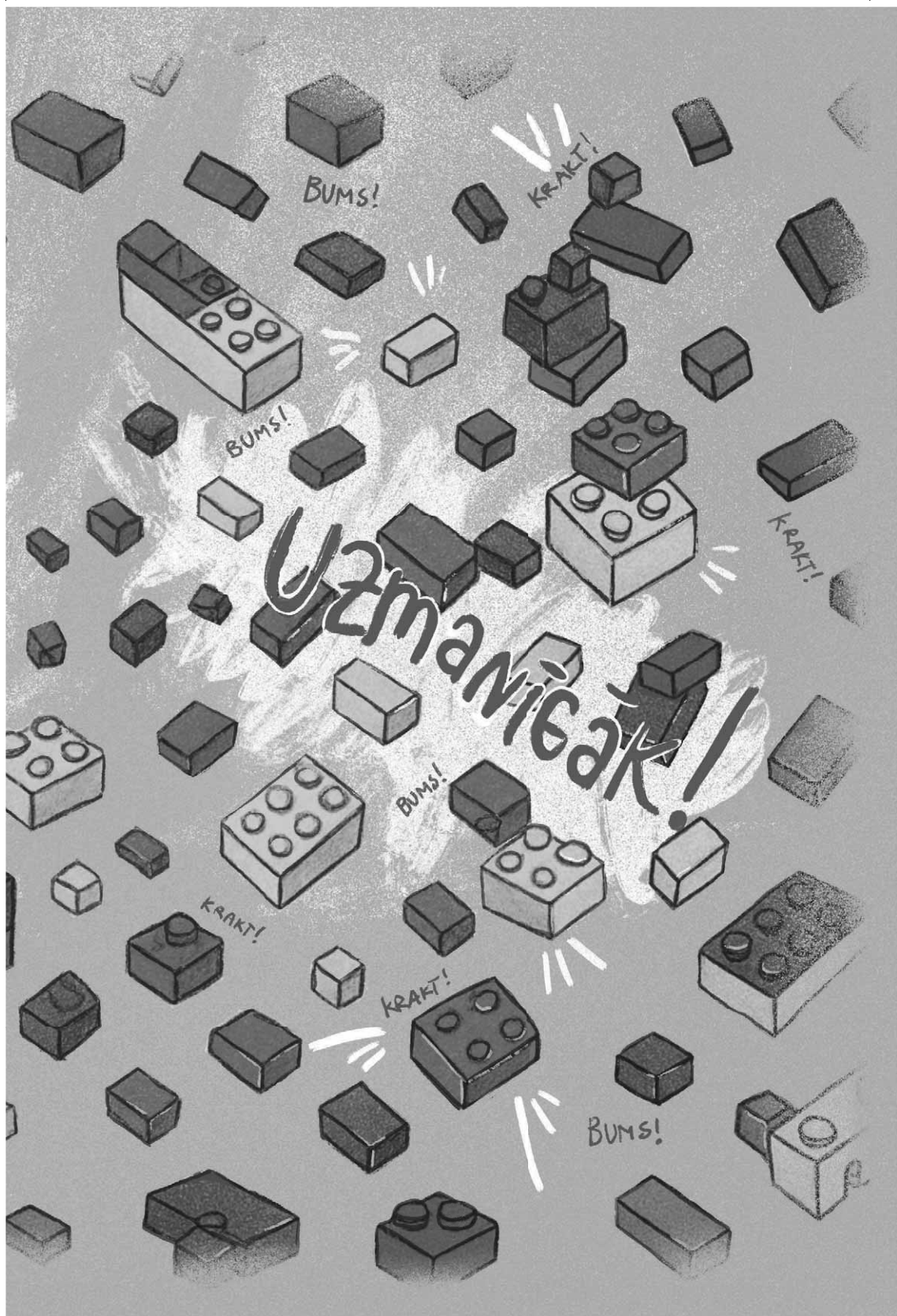
Uz mirkli Kārļa prātā iestājas stindzinošs klusums. To pārtrauc Vallijas raudas. Māsa pret asajiem klučiem ir nobrāzusi plaukstas un labo elkoni. Meitenei pār vaigiem tek asaras, un viņa saraustīti šņukst.

– Tu... tu visu izpostīji! – Kārlis ieķeras Vallijas elkoni un cenšas atbrīvot pilsētu no nelietīgā iznīcinātājmonstra māsas izskatā.

– Tas bija netīšām! – Vallija raud un lēnām cenšas pieslieties kājās. Viņai notecējis liels, caurspīdīgs puņķis, kas kuru katru mirkli grasās sasniegt augšlūpu.

– Kur ir mans zobs?! – Pēkšņi Vallija nometas četrpāpus un, iebāzusi degunu gandrīz sabrukušajā pilsētā, meklē trofeju, kuru pirms nelaimīgā kritiena turēja rokā.

Kārlis neko nespēj sev padarīt. Viņš jūt, ka iekšā viņu kāds plosa. Tas ir dusmīgais bubulis: sākumā tas griežas pa vēderu, tad lēnām, lēnām kāpj augšā un tiek līdz kaklam. Zēns piesarkst, un viņu pārņem dusmas.

Kārlis zobu ierauga pirmais.

Turpmākie notikumi risinās tik ātri, ka Vallija pat nespēj tiem izsekot.

Kārlis paķer zobu un sažņaudz to dūrē, kas ir tikpat dusmu pilna kā viņš. Zēns pieskrien pie loga, atvēzējas un... izlidina zobu ārā.

Nu tas ir prom.

Sasodītais piena zobs ir prom uz neatgriešanos.